

SINDER

Deel II: Felagi

SINDER
Deel II: Felagi

Anna Driver

Auteur: Anna Driver
Cover design: Sterre Bergsma
ISBN: 9789465201900
© Anna Driver

<Proloog>

“Waarom zo wreed? Wat denk je ermee te bereiken? Je hebt van hem gehouden, bij Domus!”

De grote magiër keek haar aan. Hij was dankbaar dat ze hem hielp, maar niet de manier waarop.

“Ik zal hem nooit kunnen hebben zoals ik wil. Hij heeft iets van me afgenomen wat ik hem nu ga afnemen.”

“Alleen maar uit wraak?” de magiër wist niet goed hoe hierop te reageren.

“Probeer het maar te stoppen. Je hebt me nodig om de profetie uit te voeren en dat is wat ik ervoor vraag.”

“Niet zo, dit is meer dan wraak. Kan ik je niet overhalen om minder wraakzuchtig te zijn? Hij brengt de magie terug. Hij zal al ernstig lijden door wat hem wordt aangedaan.”

Ze keek hem aan. “Ja, dat vind jij, maar niemand vindt het blijkbaar erg wat *mij* is aangedaan. Hoe *ik* heb geleden.”

“Jij hebt het zelf veroorzaakt notabene. Je hebt hem zelf verleid en je hebt gekregen wat je hebben wilde. Hij heeft je liefgehad.”

“Nee, ik heb hem tijdelijk gehad en zal hem nooit helemaal voor mezelf hebben en jullie hebben dat van me afgenomen.”

“Je had het kunnen laten komen als je per se had gewild.”

Die groene ogen keken hem aan. “Hij had het me nooit vergeven.”

“Dat weet ik zo net nog niet. Hij was er niet blij mee geweest en had zich verplicht gevoeld, maar als je werkelijk van hem hield, had je het misschien laten komen, maar hem niet verplicht zich aan je te binden.”

“Je weet hoe hij zich zou hebben gevoeld, hij zou met me getrouwd zijn, niet uit liefde, maar uit plichtsgevoel. Zo’n man is het.”

“Bewonderenswaardig toch?”

“Ik wilde hem voor de liefde, echte liefde.” Ongenoegen klonk in haar stem.

“Het mocht niet zo zijn, en dat weet je en je echte liefde heb je nu. Je realiseert je dat niet eens en laat je verloren liefde lijden om iets wat je zelf niet wilt zien. Hij is nooit de ware voor je geweest.”

“Probeer het maar tegen te houden,” zei ze wraakzuchtig.

“Ik zal dit rechtzetten, al zal het misschien tijd kosten. Hij is ondanks alles wat ik hem aandoe, nog steeds als een zoon voor me en als ik het, wanneer dan ook, zijn geluk weer kan laten vinden zal ik dat doen.”

Ze keek hem aan. Ze vond dat ze in haar recht stond om dit te doen. De magiër was het er niet mee eens, maar kon niet anders dan meewerken. Hij had nodig wat ze hem bood.

“Succes daarmee,” zei ze hem. “Als de magie in volle sterkte terug is, zullen we zien wie de sterkste is hier.”

“Als hij er ooit achter komt, dan zal ik niet graag in je schoenen staan. Dit is niet wat je iemand ooit wenst, dus wees gewaarschuwd.”

De grote magiër stond op, dreigend, maar de kleine slanke vrouw leek niet onder de indruk. Ze overhandigde hem het gouden net.

<Hoofdstuk 1> - tien jaar later

Sinder was altijd in het zwart, nog steeds de formidabele Natwa, Vijftien jaar aan het bewind van de Felin, de heersers over Perion. Felin waren tevoorschijn gekomen uit alle hoeken en gaten en ondergrondse plekken waar ze zich hadden opgehouden voor honderden jaren lang. Het licht had een groot deel van de mensheid vernietigd en degenen die er nog waren, bogen zich al snel voor de veel sterkere Felin. Voormalige landheren vluchten uit hun huizen. Felin namen die over. Koning Andier uit het Noorden had een aardig leger maar daar was niet veel meer van over en ze waren gedwongen te kiezen: Of in het Noorden blijven en de Felin dienen, of verbannen worden.

Andier was al wat ouder en hij koos een rustig teruggetrokken leven op het platteland in het noorden en boog voor de nieuwe koning, de Natwa. Het kasteel werd meteen overgenomen door een grote Felin groep met als Arepa (Felin naam voor leider) Rianco, de voormalige Natwa van de Felin in Soutend Stad. Gersu, de koning in Belin, koos voor hetzelfde lot. Hij was al oud en zijn zonen waren door het licht gestorven. Met het verliezen van zijn zonen en Moira was de man niet meer de oude. Hij trok zich terug als een kluizenaar in een klein landgoed aan de kust van Soutend. Zijn kasteel werd overgenomen door een Felin groep en ontfermden zich over zijn fameuze wijnen en bieren.

Sinder had een stukje van zichzelf verloren met het verlies van Moira, zijn vrouw en zijn zoon die hij niet eens had mogen gezien. Ontruikt aan hem. Hij zinde nog steeds op wraak op Galbon, de onbereikbare magiër. De eerste jaren waren moeilijk geweest, maar na ruim een jaar had hij zich gestort op het bouwen van de Felin gemeenschappen, de verhoudingen tussen de onderlinge groepen. Het vormen van een leger.

“Dago,” zei hij toen zijn goede vriend en tweede man, de Arepa van de groep in Soutend, binnen kwam lopen in zijn werkkamer.

Groot voor een Felin, massief en gespierd, liep Dago binnen en ging tegenover hem zitten. Hij pakte het glas aan dat Sinder hem gaf, de wijn er even in ronddraaiend en nam een slok.

“Aaah, lekker, toch wel heel prettig dat we nu de fameuze wijngaarden bezitten van Gersu. Daarmee is er, ondanks jouw zware start, toch wat goeds uit voort gekomen,” zei Dago en keek waarderend naar de wijn en voegde toe: “Om nog maar te zwijgen van onze heerschappij in geheel Perion.”

Het was begin van de avond en eens in de week praatten ze privé, een beetje ontspannen, soms serieuze zaken, soms herinneringen ophalend, soms om de week door te nemen.

Sinder keek wat broeierig en registreerde niet echt wat Dago zei. Dago kende hem maar al te goed en merkte dat er iets was waar Sinder het over wilde hebben. Iets persoonlijks.

“Wel?” zei Dago. “Barst los man, er is iets.”

Sinder keek zijn sodalis vragend aan en zei heel direct: “Jouw Delia is je felagi, je partner voor het leven. Hoe wist je dat ze je felagi was?”

Dago keek Sinder vreemd aan. Wat was het dat Sinder daar over begon? Zou hij? Dit was nog nooit naar voren gekomen in hun gesprekken. Delia was zijn felagi, een andere man keek er dan niet meer naar, niet op die manier, of het moest met kwade bedoelingen zijn. Zo’n band was eigenlijk niet te breken. Tenzij de match niet goed was. Ook dat kwam toch wel eens voor, maar de goden hadden het niet vaak bij het verkeerde eind.

Dago begon: “Daar hebben we het in een lang verleden wel eens over gehad Sinder, maar ik begrijp dat je het weer wilt horen?”

Sinder knikte.

“Het begon met dromen, beelden, dat er iemand ergens was. Een enorme trekkracht naar een bepaalde plek. Het duurde wel even, dat weet je toch nog, jij was hier net!”

Sinder dacht, ja dat wist hij nog wel. Hij was net van dat eiland gekomen, een bittere nasmaak van het eiland waar hij vond dat hij veel te lang was geweest. Hij had al zijn vrienden weg zien gaan, Leila weg zien gaan, wat niet was afgelopen op een manier die hij wenste. Hij bleef alleen achter, gefrustreerd, boos. Hij had zoveel woede aanvallen gehad in die tijd, dat Galbon hem toch een paar maanden eerder had weggestuurd. Het had voor hem wel een paar jaar eerder kunnen zijn. Zijn leven ging niet echt over rozen, letterlijk niet, dacht hij wrang.

Dago zei: “We zaten in het leger van Terraner. Jij kwam daaraan als verkenner. Hij was zo verbaasd dat je dat zo snel deed. Hij geloofde in het begin niet dat je dat zo snel kon.” Dago reflecteerde hun beginjaren in Soutend. Ze glimlachten beiden over die herinnering.

“Het was zo frustrerend eigenlijk,” ging hij verder. “Ik voelde dat mijn felagi in Soutend moest zijn en wij waren aan het rekruteren, ver weg. In Belin helemaal. Ik had opeens helemaal geen zin meer, weet je nog?”

Ja, dacht Sinder, dat was zo. Ze waren vervroegd teruggegaan. Sinder gunde zijn vriend zijn felagi, het avontuur met Moira moest toen nog beginnen. Dat was pas vijf jaar later. Ze keken elkaar wetend aan, een twinkeling in hun ogen. Vrouwelijk schoon was een onderwerp waarin ze

elkaar wel konden vinden. Toen Galbon op hun stoep had gestaan om *zijn* vrouw te zoeken en terug te brengen naar Soutend en naar Amreh, had Sinder niet verbaasder kunnen zijn. Het ook wel even geduurd voordat hij het accepteerde. Hij het belang er van ingezien voor de Felin. Hoe het echter was verlopen zou hij niet graag meer over doen. Hij wist indertijd dat Moira zijn felagi niet was, maar ze hadden wel een bijzondere connectie gehad met elkaar. Hij had echt van haar gehouden. Toen ze zwanger was, had hij doodsangsten uitgestaan. Waar hij voor vreesde was zelfs uitgekomen. Ze was gestorven. Sinder slikte. Niet die put in gaan dacht hij en ademde diep om de opborrelende emoties te onderdrukken. Hij kon het ook niet vergelijken met een felagi. Die had hij niet. Hij ontrukte zich van zijn gedachten en luisterde naar Dago.

“Ik wilde natuurlijk naar die felagi, naar die beelden die ik doorkreeg. Die trekkracht is dan groot. Je wilt haar vinden, je wilt zien wat het is wat je ziet, wat doorkomt in je dromen, in je beelden. Die honingkleurige ogen, die tekeningen die ze zo mooi kan maken.”

Ja dacht Sinder, een kunstenares was Delia. Prachtige tekeningen hingen in de vertrekken van Dago. Vooral portretten. Van zijn zoon Errin, van Dago, zelfs van Sinder. Hij keek Dago aan, die zei: “Haar lach, die blijheid. Haar schoonheid uiteindelijk. En toen ik haar zag in onze ondergrondse stad bij haar tentoonstelling...” Dago liet zijn tong over zijn hoektanden glijden die hij iets uit had laten zakken, een blik van verlangen in zijn ogen.

“Ik wist het meteen. Je voelt dat.” Dago keek naar Sinder. Die zei nog steeds niets. Hij hoorde Dago aan met een vreemde blik in zijn ogen, een beetje een verontrustende blik vond Dago.

Hij ging verder: “Dan is het een kwestie van je kenbaar maken en als zij je accepteert wordt die band geschapen. De vrouw bepaalt. Maar de man is degene die het voelt, zij voelt het ook, maar kan het meestal niet direct plaatsen waarom. Als je je dan kenbaar maakt is het verder aan haar.”

Dago grinnikte en zei: “En als je je felagi eenmaal hebt gevonden, man, dan is niets meer wat dat kan breken, wat je niet wilt breken. Delia en ik ...,” hij stopte even en keek Sinder aan. “Ik zou het jou gunnen vriend. Het zou je rust brengen, een nieuwe start. Maar de goden bepalen. Koppelen je. Weten wie je felagi is.”

Dago keek Sinder nieuwsgierig aan. “Maar je vraagt dit niet voor niets. Heb je dromen? Beelden?”

Sinder antwoordde niet meteen, keek in zijn glas waarin hij zijn wijn even ronddraaide en richtte zich toen tot Dago.

“Ik heb er tot nu toe niet over gesproken, maar inderdaad, al maanden verschijnen er beelden bij me. Misschien wel langer dan ik wil bekennen. Ik

werd zelfs op een nacht wakker en had het idee dat ze in ons paleis was! Een geur... ik weet het niet. Het was na ons vorige feest. Toen we in onze oude stad waren. Ik kwam hier, viel in slaap en rook die geur, zag ... ik weet niet, edelstenen? Heel raar. Ik heb in de nacht nog rondgelopen, maar voelde niets meer, een zwakke geur misschien, maar verder niet.”

Dago keek hem opgewekt aan. “Edelstenen? Een geur, dat klinkt beter.”

Sinder ging verder. “Kattenogen, een ketting, een boom en bloed is wat ik doorkrijg. Het voelt allemaal zo verontrustend.”

Dago fronste zijn wenkbrauwen. “Dat klinkt niet erg fijn Sinder. Denk je dat de voor jou gekozen felagi in gevaar is?”

“Het voelt soms heel dichtbij Dago. Maar er is ook iets wat blokkeert. Ook dat voel ik.”

“Domus man, je moet dat achternagaan. De band aantrekken. Zoeken, vinden. Als je felagi in gevaar is. Jullie band zorgt ervoor dat ze naar je reikt. Ze zit ergens waar ze niet uit kan.”

“Ja, zo voel ik het ook. Ik voel gevaar, zie ontsnappingen.” Sinder leek in zichzelf te kijken, keek langs Dago heen, praatte bijna in zichzelf. “Een enorme spanning soms, overwinningen. Het lijkt wel een soort oorlog, een gevecht steeds. Dat is het enige wat ik van haar binnenkrijg, voor de rest alleen maar gevoelens, soms blijdschap, maar pijn overheerst. Het voelt zo om de hoek, het voelt hier, in Soutend.”

Dago was opgestaan want hij vond het nogal heftig wat Sinder hem vertelde.

“Ik denk dat de goden je eindelijk weer eens toespreken Sinder. Moira was de vrouw van je profetie, maar een Felin felagi, ... dat is toch anders.”

Dago keek zijn vriend aan en zei snel: “Daarmee wil ik Moira niet onderuithalen Sinder, maar ze was niet de Felin felagi die je nu waarschijnlijk voelt.”

Sinder keek bedenkelijk, zuchtte, knikte toegankelijk. “Nee, Moira was niet mijn felagi, ze was geen Felin, dus dat kon ook niet. De profetie zorgde toch dat ze zo aanvoelde, maar we hadden niet wat jij met Delia hebt. Ik kon niet op die manier met haar communiceren. Wel voelen vanwege de kracht die ze had, maar geen felagi.” Hij draaide zich naar Dago, “Daarom niet minder in die zin.”

“Nee, natuurlijk niet!” zei Dago direct tegen hem, wetend dat Moira heel belangrijk en zijn bijzondere partner was geweest. “Niemand zal dat ooit beweren. Moira was een grote liefde, zeker weten, maar in retrospectief misschien niet je ware liefde. Niet de band die je met een felagi hebt. De goden hebben haar tenslotte van je afgenomen. Alleen maar voor hun eigen

gewin. Daarom kon ze ook niet je felagi zijn. Dat zou extra wreed zijn geweest.”

Beiden zwegen, dachten aan hun tocht met Moira, hun avontuur, het trieste einde. Sinder haal de diep adem. Het deed nog steeds zeer, al was het inmiddels tien jaar geleden, maar zijn nieuwe droombeelden drukten die gedachten regelmatig helemaal weg. Zijn focus ging naar de signalen die hij doorkreeg.

“Je moet haar vinden Sinder, haar bevrijden, erachteraan gaan als je haar weer voelt,” zei Dago hem.

“Ja,” was het enige Sinder zei. Hij dacht na over wat hij allemaal had gedroomd. Hoe kan je iemand zomaar vinden met van die vreemde beelden die doorkwamen? Soutend Stad was groot. Haar signalen waren niet prettig. Ze was in nood. Hij moest haar vinden. Maar de signalen van waar ze was, leken geblokkeerd.

<Hoofdstuk 2>

Het was warm op het grote halvemaanvormige terras van de werkkamer van Sinder. Hamir had de Elite bij elkaar geroepen en het was gewoon te warm om binnen te zitten. Mar en Dago praatten met elkaar op gedempte toon en hingen half over de balustrade van het terras, uitkijkend op de zee die nu kalm was. Vanuit het terras had je een goed zicht op Soutend Stad. De perfecte plek voor de Natwa van de Felin, de koning van de stad. Het paleis, altijd al bekend om zijn schoonheid, lag gedeeltelijk in de uitgehakte rotsen en leek te hangen over de stad. Mar lachte om iets wat Dago zei, maar Mar was altijd al goedlachs met zijn brede mond en vriendelijke uitstraling. Dago, na Ryan de grootste Felin, met zijn bijzondere gouden ogen met een donkere rand er omheen, glimlachte mee.

Emir en Yusuf zaten zwijgend op stoelen, gezichten in de zon. Emir de kleinste van het stel, donker, voor Felin begrippen, leek er altijd broeierig uit te zien. Hij was meester in het messenwerpen en al het andere wat je in zijn handen gaf. Yusuf was de minst opvallende, maar zijn souplesse en behendigheid waren zijn kenmerken. Ryan, de langste van de elite, de excellente boogschutter, kwam aanlopen en voegde zich bij Emir en Yusuf, zette zich op een van de stoelen, zijn lange benen gestrekt voor zich, zijn gezicht richtend naar de zon. Hij sloot zijn ogen.

Hamir had om een bespreking verzocht. Hamir, een van de oudste Felin samen met Yusuf, maar niet ouder lijkend dan ergens midden dertig met de zo typische licht getinte huid, de getrimde baard, de krullende haren. Hamir had alleen als een van de weinige Felin blauwe ogen, net zo bijzonder als de azuurblauwe van Sinder. De meeste Felin hadden bruine ogen in alle gradaties.

Toen Sinder aan kwam en zich bij hen voegde nam Hamir het woord. Hij richtte zich tot de mannen.

“Er wordt gestolen hier in het paleis,” zei Hamir. Hij draaide er niet omheen. Ze gingen rechtop zitten en keken verbaasd Hamir aan.

“Gestolen? Wat wordt er dan gestolen?” Dago kon niet verbaasder zijn. Hier in het paleis woonde alleen de elite met hun families en hun personeel, allemaal doorgelicht, zoals ze dat altijd deden voordat iemand hier kon werken.

“Dat kunnen toch geen Felin zijn, de elite met hun families zijn de enigen die hier wonen, die stelen niet,” zei Emir bedenkelijk.

“Edelstenen worden er gestolen,” zei Hamir en de mannen keken verbaasd. Edelstenen, de Felin edelstenen waren een hoop geld waard. Ze werden

onder andere gewonnen in de bergen van Soutend en alleen de Felin wisten deze te delven. Niet het fijnste werk en er was kracht bij nodig, kracht die alleen de Felin hadden.

“Hoe kan het zijn dat niemand van ons dat nog heeft opgemerkt?” vroeg Sinder Hamir.

Hamir deed verslag. “De edelstenen zitten in kisten en op slot. Het is nou niet dat wij onze bezittingen elke dag tellen. Maar we hebben deze maand een telling gehouden. Onze bezittingen gecontroleerd. Er ontbrak. Onze kassier heeft wel drie keer geteld. Hij kon het eigenlijk niet geloven. Hij heeft de sleutel van deze kisten in zijn eigen kamer en die gaat ook op slot. Het moet dus iemand zijn die sloten open kan maken. Zijn sleutels missen namelijk nooit. We troffen dan ook kleine beschadigen aan rondom sommige sloten.”

“Wie kan hier in het paleis komen? Het ligt tegen de rotsen aan en het halve paleis ligt erin, de poort is zwaar bewaakt en de muren in mijn beleving niet tegenop te klimmen?” Dago kon het niet geloven.

“Personeel, kan ik me alleen maar bedenken, of bezoekers,” zei Hamir. “De Felin die hier wonen hebben rijkdom zat, geen reden om te stelen. En kattenkwaad is het ook niet als je aan de kinderen zou denken, want er is behoorlijk gestolen, bewust namelijk. Waardevolle edelstenen, alsof ze wisten waar die waren, terwijl die toch in kisten in onze schatkamer liggen, ook niet zo makkelijk binnen te komen. Elke kist zit ook nog eens op slot. Bezoekers worden begeleid en hoe komen ze bij de kisten? Nee, het moet ergens in de nacht gebeuren, ingebroken worden door iemand, maar ook daarvan geen spoor.”

Sinder stond op en keek naar zijn mannen, naar Hamir. Dacht na en zei opeens: “Wij hebben natuurlijk wel regelmatig een mensenwacht, als wij met z’n allen naar de ondergrondse stad gaan.”

“Ja, maar die hebben we allemaal doorgelicht,” zei Dago.

“Niets zo onbetrouwbaar als de gewone sterfelijken,” zei Yusuf, zijn ongenoegen uitend. Samen met Hamir als oudste Felin van de elite hadden ze hun portie van de mensheid wel gehad. Zij hadden een groot deel van hun leven ondergronds moeten wonen.

“Heb je kunnen achterhalen of tijdens de mensenwacht die edelstenen zijn ontvreemd?” vroeg Sinder.

Hamir knikte. “Van één keer weet ik zeker, toen we ons feest hadden en alle Felin in onze oude feestzaal in de ondergrondse stad waren en alleen nog maar een mensenwacht aanwezig was. We gunnen iedereen het feest, niemand uitgezonderd, dus er was geen Felin aanwezig die avond.”

De oude ondergrondse stad was nog steeds in gebruik van de Felin. Velen woonden er nog, het was een stad onder de stad en ondanks dat ze erboven in Soutend konden wonen, waren hun eigen herbergen, bars, zalen en woningen onder de grond nog steeds geliefd bij de Felin. Feesten werden daarom vaak in de oude stad gegeven. Ze voelden zich daar onder elkaar, als vanouds.

Sinder keek bezorgd. “We hebben toch betrouwbare mensen op wacht staan? Ik heb ze nog via Terraner Derrin, die kan ik zeker vertrouwen. Daarmee heb ik ondanks alles, een goede verhouding en de mannen die hij levert, daarvan weet ik zeker dat ze te vertrouwen zijn.” Hij zei het beslist.

Terraner Derrin was de landheer geweest van Soutend en Dago en Sinder en vele Felin hadden voor hem gewerkt. Toen de magie weer terugkeerde door toedoen van Sindere zoon en zijn roos, Moira, vervielen alle rechten van de mensheid, gingen velen op de vlucht of onderwierpen zich aan de wetten van de Felin. De mensheid was aangevallen geweest door het licht van de bron toen die herstelde tot zijn volle glorie. Mensen konden niet tegen dat licht. Ieder die zich toen buiten waagde, stierf. Terraner Derrin had het overleefd en had moeten capituleren, zoals ook de voormalige koningen. Sinder was met hem tot overeenstemming gekomen. Hij mocht de man en had altijd graag voor en met hem gewerkt. Terraner bezat nog steeds een deel van Soutend. Hij woonde alleen niet meer in het paleis, maar nog steeds in een respectabel landhuis aan de rand van de stad. Terraner stond aan het hoofd van zijn leger, een behoorlijk leger bestaande uit mensen en Felin.

Hamir knikte, “Ja, dat dacht ik ook, maar er hoeft er maar eentje te zijn die zich laat omkopen.”

“Het is altijd geld waar het om gaat,” zuchtte Dago.

“Onze edelstenen zijn natuurlijk berucht en beroemd,” merkte Emir op.

“Het enige wat we kunnen doen, als het bekend is dat we niet in het paleis zijn, dat er een paar achter blijven. Kijken of de dief het weer probeert,” zei Hamir.

Sinder knikte. “We laten de verrader bij de wacht nog even zijn taak volbrengen. Dat hij doorgeeft aan de dief dat we er niet zijn, zodat die weer zijn kans waagt. We doen nu nog even alsof er niets aan de hand is. Ik ben wel benieuwd wie het waagt hier te stelen.”

Dago merkte toen bedachtzaam op. “We hebben het smokkelkwartier, daar zullen de edelstenen vast worden verhandeld.”

“Het smokkelkwartier,” zei Sinder met een licht verwijtende stem. “Ik dacht dat we dat deel onder controle hadden.” Hij keek naar Dago. Die zei: “We

hebben het wat laten versloffen vrees ik. Het is een grote wijk en er houden zich diverse bendes op.”

“Oh? Dus het wordt tijd dat we dat eens gaan aanpakken. Ik verneem niets uit de smokkelwijk. Niet dat er mensen of Felin bestolen zijn.” Sinder keek nog steeds Dago aan, die had het smokkelkwartier onder zijn hoede.

“Ik denk dat de dreiging van die dieven een grote rol speelt. Personen durven zich niet te melden uit angst op vergelding. Daarin zouden we verandering moeten brengen. Een keer die wijk invallen, leiders en helers oppakken. Maar we hebben niet zo’n zicht op wie dat zijn. Daar zouden we eens moeten induiken, een apart team samenstellen,” zei Dago bedenkelijk.

“Als we een dief te pakken krijgen kunnen we daar gebruik van maken. Die kan ons vertellen wie de leiders zijn, de helers. Als het een mens is, zal dat niet zo problematisch zijn, die breken snel.”

Sinder knikte. “Dus het wordt tijd dat we onze dief te pakken krijgen.”

“Dus?” zei Hamir vragend na een korte stilte waarin iedereen een beetje deze merkwaardige diefstal aan het overpeinzen was. “Hebben we eerdaags een feestje?”

“Er is altijd iets te vieren,” zei Ryan droog en hief zijn glas op. De mannen lachten.

<Hoofdstuk 3>

Collin was met een paar bendeleden beneden in zijn ontvangstkamer. Ze waren aan het dobbelen aan de lange tafel, ondertussen de zaken besprekend. Eliza zuchtte diep, Collin wilde haar beneden hebben. Ron had aan haar deur geklopt en gewaarschuwd dat ze beneden verwacht werd.

Bran was er weer eens niet. Ze vroeg zich af waar hij zich ophield, of hij er weer vandoor was. Een beetje onrustig liep ze de trap af en Collin zag haar naar beneden komen.

“Ah, Eliza, daar is ze.” Hij stond op en liep haar tegemoet, pakte haar hand toen ze laatste treden van de trap afliep. Collin was groot, blond haar, koude blauwe ogen en ze was van hem. Hij kon alles met haar doen door die ketting. Zij was zijn bezit. Ogenschijnlijk liefdevol, had hij haar hand gepakt, maar zijn grip was te stevig, dreigend zelfs en ze voelde dat. Ze had weer te lang op zich laten wachten, iets wat Collin absoluut niet kon hebben. Maar op een of andere manier wilde ze hem weerstaan, al had ze totaal geen kans. Een klein duiveltje in haar bleef weerstand bieden. Hij ging weer zitten en zette Eliza op zijn schoot, zijn arm om haar heen in een greep waar geen ontkomen aan was.

“Eliza gaat de klus doen. Straks,” zei Collin tegen zijn maten en verschrikt draaide Eliza haar hoofd naar Collin. Straks? Wat ging ze doen? Waarom zei hij het haar niet eerder wat van haar verwacht werd? Hij drukte Eliza even tegen zich aan en ze draaide terug. “Ze is onze topdievegge en doet wat ik zeg. Is het niet Eliza?”

Ongemakkelijk door de harde greep van Collin en hem niet te willen provoceren, zei ze: “Ja, Collin.”

“Brave meid,” zei hij haar, met zijn mond langs haar slaap. Zijn andere hand kwam om haar hals, drukte tegen haar ketting waardoor ze licht kreunde van de pijn. “Voortaan niet meer zo laat zijn liefje,” bromde hij in haar oor.

“Nee, het spijt me Collin, alsjeblieft.” Hij liet de druk op haar ketting in haar hals los en ze hield zich recht door steun te zoeken met haar hand tegen de tafel voor haar. Niemand die wat zei. Ze keken naar het schouwspel en wisten dat Collin graag zijn macht over haar ten toon spreidde. Sommigen lachten als ze zagen hoe Eliza onder de duim werd gehouden door Collin. Ze was verboden, handen af, tot ongenoegen van velen, want ze was mooi en daarom namen ze genoeg met de behandeling van Collin, als een soort eigen wraak. Maar iedereen wist dat Collin haar niet aanraakte vanwege de ketting, de vloek die ermee gepaard zou gaan. Er

was hem gezegd, als hij haar zou gebruiken, haar ware aard tevoorschijn zou komen, dat de ketting dan zou breken, de magie in haar zou losbarsten. Hij nam het risico niet. Ze was nu zeer nuttig voor hem en de ketting zorgde ervoor dat ze alles deed wat hij wilde. Meer was niet nodig. Vrouwen kon hij toch wel krijgen en alhoewel hij regelmatig echt wel aan haar zat, ging hij niet verder dan dat. Collin zei meer tot zijn maten dan tot haar: “Zo meteen gaat ze naar het paleis. De vorige keer wist ze toch aardige edelstenen op te duiken zoals de wacht ons gezegd had. Waardevol, maar we willen meer, nietwaar mannen?”

Naar het paleis? Eliza schrok, al zo snel weer? Ze wist niet of het haar nog een keer zou lukken. De pullen bier gingen omhoog.

“Leve de Felin edelstenen!” werd er geroepen en getoost.

Eliza keek naar de mannen, weer terug naar Collin. Ze was bang. Het was echt gevaarlijk om het paleis binnen te komen en er moesten geen Felin zijn want die hadden een exceptioneel gehoor en reuk, dan was je snel betrapt.

“Er staat vandaag alleen een mensenwacht en mijn bronnen zeggen dat alle Felin naar de ondergrondse stad zijn. Dus je gaat zo voor ons iets waardevols stelen en niet zoals laatst, maar beter. Ik wil alleen spullen met edelstenen. De Elite moet er zat van hebben in hun kamers,” zei hij haar.

“Dat weet je, want je hebt al aardig wat te pakken kunnen krijgen.”

“Maar als ze mij betrappen leidt dat ook tot jou,” zei Eliza hem in een poging hem te waarschuwen.

“Jij bent degene die steelt liefde. Ik heb alleen een contract met jou.” Collin legde de zoals altijd verantwoordelijkheid bij haar. “Je gaat, ik ben nog lang niet afbetaald door jou, als dat ooit al gaat gebeuren.”

Eliza probeerde Collin toch wat smekend te overtuigen dat het geen goed idee was. Ze had zich weer naar hem toegedraaid. “Het is te kort geleden. Dat wekt argwaan.”

Hij keek haar aan met die hele mooie maar koude blauwe ogen, die donkere lange wimpers en donkere wenkbrauwen. Het was een mooie man, maar bikkelaar, zoals ze maar al te vaak had moeten ervaren. Hij plaatste weer even die hand op haar ketting en drukte even. Zijn vingers weer pijnlijk om haar keel. Ze probeerde los te komen maar hij voerde de druk nog even op. Tranen sprongen in haar ogen.

“Eliza, Eliza,” hij schudde meelijwekkend zijn hoofd. “Mijn bronnen zijn betrouwbaar, dus twijfel niet aan me. Je gaat zo meteen. In de tijd dat die Felin hun feest hebben. Dus haast is geboden.”

Hij keek naar haar ketting, naar de angst in haar ogen en zei wat milder maar toch streng. “Die ketting houdt de kracht van de Felin tegen, dus je mag blij zijn dat je hem om hebt. Die ketting gaat nooit af Eliza. Dus die

vraag van jou elke keer of hij af mag wil ik niet meer horen, want ik krijg er genoeg van.”

Ze probeerde het elke keer weer, de vraag aan Collin of die ketting af kon, smeekte met haar ogen, maar hij boog niet.

“Nee,” zei hij hard, liet haar keel los, haalde haar van zijn schoot, duwde haar richting de trap en stond op. “Naar boven, haal je spullen en dan ga je naar het paleis. Opschieten!”

Hij bleef onder aan de trap op haar wachten. Ze rende naar boven, naar haar kamer, pakte snel haar kleine rugtas en haastte zich weer terug. Beneden aan de trap kwam ze tot stilstand en stond ze voor hem. Hij greep haar vlecht, krulde zijn hand eromheen en dwong met die greep haar hem aan te kijken. Hij kuste haar, want dat deed hij wel, evenals regelmatig toch dat mooie lijf aan te raken, te voelen, haar op te winden. Hij liet los en haar ademhaling was door zijn kus onwillekeurig sneller. Met zijn kus liet hij haar weten dat ze van hem was, ondanks dat het niet echt verder ging dan dat. De vloek hield hem tegen. Collin was vooral zijn harde zelf als hij publiek had. De leider van het smokkeldistrict was privé tegen haar een stuk vriendelijker. Hij was haar eerste en enige die haar nog wat liet voelen hoe het zou kunnen zijn tussen man en vrouw, al was het beperkt. Hij liet haar los. “Je zorgt ook dit keer dat je met iets waardevols terugkomt. Die Felin hebben zat aan spullen met edelstenen, die zijn vooral goed te verkopen. En waag het niet met wat anders aan te komen.”

Ze keek nog even om naar hem, en zijn blik stond licht bemoedigend naar haar.

“Iets waardevols Eliza of je gaat het voelen.” Hij pakte haar kin, ging met zijn duim over haar mond, over haar lippen, dwong die een beetje open en liet toen los. Ze knikte kort en liep toen de kamer uit, door de gangen naar de voordeur, deed deze open en stond buiten.

Het was zo oneerlijk! Ze kon hem nooit afbetalen en die ketting brandde weer om haar nek. Hij moest weer even aandrukken, haar pijn doen, haar dreigen. Maar zijn kus was zacht geweest en heel even had ze een vriendelijkere blik in zijn ogen gezien. Ze bleef zijn topdievegge en die achtte hij hoog. Ze was nodig.

Het was een prachtige zwoele avond en ze maakte zich snel uit de voeten. Ze had niet veel tijd. Het paleis lag op een half uur lopen van waar zij woonde met Collin, dus ze zette de pas erin. Ze liep door de stegen, langs huizen, herbergen, kleine winkels. Ze viel niet echt op, ze was helemaal in het zwart gekleed, een broek en tuniek strak om haar lijf, haar haar gevlochten, haar spullen in een kleine rugtas.

Bij de poort aangekomen van het paleis dat hoog tegen de bergwand aan lag bedacht ze dit keer hoe het beste binnen te komen. Dat was niet makkelijk. Ze maakte alleen kans om langs de wacht te komen als die bestond uit mensen, zoals vanavond. Die hoorden haar niet, dan had ze kans om binnen te komen.

Ze keek op tegen de muur waar ze inmiddels haken in had gezet omdat ze al vaker was binnengekomen en de eerste horde was niet meer zo moeilijk. Het had haar weken van voorbereiding gekost om die haken in de muur te zetten. Elke keer een stukje verder. Nu was het makkelijk de eerste hindernis te nemen. Daarna werd het lastiger, zeker als ze bij die werkkamer wilde komen waarvan ze gehoord had dat daar waardevolle spullen zouden liggen. Ze was alleen wel huiverig om daarin te breken want op dat niveau wist ze dat de belangrijkste Felin zich begaven. Ze wist dat de hoogste in rang krachten hadden, maar Collin had gezegd dat de ketting haar daartegen zou beschermen. Ze was nog niet betrapt dus die test was nog niet geweest. Ze was toch wel wat ongerust of die krachten werkelijk werden tegengehouden door haar ketting. Collin had haar aangekeken en heel zeker gezegd dat ze daarvoor geen angst hoefde te hebben. Alsof hij dat wist! Zij wist de werking van die ketting beter dan hij, maar het was in de praktijk nog niet uitgetest. Dat vreesde ze wel. Het zorgde wel voor een kans als er toch een Felin in de buurt zou zijn. Als de Felin zouden proberen te voelen of er iemand was, zou ze in principe niet ontdekt moeten worden. Dat was de reden dat alleen zij steeds naar het paleis werd gestuurd. Zij had de meeste kans om ongemerkt binnen te komen. Maar dan nog, het paleis lag hoog tegen en in de rotswanden. De entree was zwaar bewaakt. Die route was niet mogelijk. Toch had ze inmiddels zich een route weten aan te meten, met die haken in de steile rotswand om tot het eerste niveau te komen. Daarna kon ze verschillende scenario's uit zetten afhankelijk van waar ze naar toe wilde. Allemaal bijna onmogelijk opgaves, maar haar katachtige mogelijkheden en wapenvaardigheid, maakte dat ze een kans had, net zoals de vorige keer. Hoge toegangen waren voor haar een uitdaging, ontsnappingen met touw en ankerhaak haar specialiteit, en haar vaardigheid met haar dolk had haar meer dan eens gered.

Door het zwoele weer waren er veel mensen buiten. Het was zo goed als windstil wat belangrijk voor haar was met de beklimmingen en het gooien van haar touw met haak. Door de drukte viel ze niet op. Een eind van de muren vanaf de ingang, precies waar het donker was klom ze de muur op, de haken die ze er had ingetikt als een trap gebruikend. Vlak onder de rand keek ze of ze de heen en weer lopende wacht zag. Juist toen hij zich omdraaide en de andere kant op liep, trok ze zich omhoog tussen de

verhoogde kantelen door om daarna zachtjes op het pad daarachter te komen. Ze rende meteen achter de wacht aan, zachtjes genoeg zodat hij haar niet hoorde. De wacht arriveerde aan het uiteinde van de rand van de verdedigingsmuur en draaide zich om. Net voordat hij dat deed liet ze zich met haar haak en touw een stukje langs het pad zakken. De wacht liep weer terug, zag de haak niet aan zijn looppad en zo gauw hij haar voorbij was trok ze zich op. Ze rende naar het einde, waar de soldaat net was gedraaid, en zette haar haak weer vast in de muur om bij het volgende stuk zichzelf te laten zakken op de rand onder het terras. De rand onder het terras was waarschijnlijk een oude rand van de verdedigingsmuur geweest waarboven het paleis verder omhoog was gebouwd met het terras en de kamers daarachter.

Ze hijgde van de inspanning. De rand was gevaarlijk, de rotsen steil en de zee eronder. Het water klotste zachtjes tegen de wanden onder het terras door. Af en toe voelde ze een spatje water. De rand zelf was glibberig. Ze liet zichzelf even tot rust komen. Tikte een haak in de wand om zich aan beet te houden. Daarna gooide ze haar ankertje met touw richting de balustrade van het terras. Dit was niet zo gemakkelijk. Het terras was hoog en haar ankertje was licht. Het touw net toereikend. Naar een paar pogingen wist ze aan de zijkant van het terras haar haak eromheen te gooien. Ze trok het touw strak. Ze voelde of hij vastzat. Ze sloot even haar ogen en bad een schietgebedje naar de goden.

“Alsjeblieft, laat dit lukken zodat ik even een tijdje rust heb van Collin,” prevelde ze. “Laat me die edelstenen die daar zouden liggen grijpen om weer snel te kunnen terugkeren.” Hoe dit te doen had ze nog niet zo heel goed over nagedacht, maar als het helemaal moest zou ze de zee inspringen, hoe gevaarlijk dat ook zou zijn. Ze was een goede zwemmer en haar levenslijn, de haak met het touw kon ze bijna overal omheen gooien. Dat zou haar redding zijn dacht ze, of mijn dolk. Daar moest ze nu niet aan denken. Ze moest omhoog, focussen, zorgen dat ze ongemerkt op het terras kwam.

<Hoofdstuk 4>

Sinder hoorde een zachte “klik” en keek even naar zijn terras. Opeens zag hij links, waar de balustrade van zijn terras begon een klein soort haakankertje eromheen met een lang touw eraan. Er werd aan getrokken. Het haakje zette zich vast met het touw om zijn balustrade.

Wat gebeurde hier? Iemand die zijn terras op ging klimmen? Welke waaghals deed dat? Onder zijn terras was de zee, en als je al een touw om die balustrade kon krijgen moest je het gooien vanaf een smalle rand langs de rotswand. Levensgevaarlijk. Wie in Domusnaam? En hoe kwam je daar? Zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Hij liet zich niet zien maar keek even via een bepaalde hoek, welke gek omhoog aan het klimmen was. Eerst ging het touw behoorlijk heen en weer en hield de persoon zich stil, vastgeklemd. Daarna zo lening als een kat werd er omhoog geklommen. Hij bewonderde de persoon die dit durfde, maar welke Felin waagde zich hieraan en waarom? Of mens? Onwaarschijnlijk dacht hij.

Hij ging naar binnen, zorgde dat hij niet opviel en deed alles netjes achter zich dicht en op slot. Het duurde even maar toen hoorde hij toch het zacht neerkomen van voeten op zijn terras. De persoon haalde zwaar adem, ging eerst zitten om rustiger te worden. Na enige tijd hoorde Sinder zachte klikjes bij het slot van zijn terrasdeur en niet veel later ging zijn terrasdeur open. Mm, dacht hij, ook nog eens heel goed met sloten kraken, logisch, want er was gestolen uit gesloten kisten en kasten. De bewuste inbreker moest dit beslist zijn, degene die edelstenen had gestolen. Toen de persoon langzaam de deur opendeed, naar binnen keek om te zien of het veilig was, constateerde hij tot zijn verbazing en schrik dat het een jonge vrouw was! Ze merkte hem niet op. Hij kon natuurlijk ook zo doodstil staan, ongekend. Ze keek rond, zag hem niet, want hij gebruikte zijn kom- en verdwijntruc zodat hij haar op zijn gemak kon volgen zonder gezien te worden.

Hij zag haar spullen oppikken, bekijken en weer terug leggen. Toen zag hij dat ze naar de muur keek waar een dolk hing in een schacht met edelstenen. Ze liep ernaartoe en het viel hem op dat ze net een kat leek in haar bewegingen, makkelijk en soepel, licht, en ze had een mooi figuur in die strakke broek en tuniek die ze droeg. Onbeschaamde uitrusting in Felin ogen, dacht hij en toen ze haar hand omhoog deed om de dolk te pakken, stond de stof strak over een fraai gevormde borst. Wat deed een mooie jonge vrouw hier in zijn werkkamer, was zij het die hier stal? Onmogelijk, dacht hij. Maar zij was het toch die zo gevaarlijk naar binnen was gekomen, via zijn terras! De dolk haalde ze voorzichtig van de muur, keek en voelde

de edelstenen met haar vingers, haalde de dolk eruit, bewonderde duidelijk wat ze zag. Ze wilde de dolk in haar tas stoppen toen ze bevroor. Ze voelde blijkbaar dat hij er was. Bijzonder, dacht hij. Hij richtte zijn kracht op haar maar er gebeurde niets. Sinder kon niet verbaasder zijn. Zijn kracht werkte niet op haar. Hij stootte tegen een barrière! Hoe was dat nou mogelijk! Dit had hij nog nooit meegemaakt. Ze stond nog steeds als een standbeeld, zoekende naar hem, de persoon in het donker. Ze wist dat hij er was maar zag niet waar.

Hij stond plots voor haar en ze schrok zichtbaar. Als hij al niet verbaasder had kunnen zijn dat zijn kracht niet werkte, kwam als een flits haar dolk tevoorschijn die ze naar hem gooide en die hij opving, zoals alleen Felin dat konden met hun snelheid. Maar door die beweging wist ze net langs hem te ontsnappen, en als een lenige kat door de terrasdeur naar buiten te vluchten. Sinder sprong haar achterna, wist haar halverwege het terras, net voordat ze de laatste sprong wilde nemen, om over de rand! te springen, haar om haar middel te grijpen en rukte haar met grote kracht tegen zich aan. Hij moest heel even zijn balans vinden om recht te blijven. De jonge vrouw even geschokt stil tegen hem aan totdat ze in beweging kwam en hij echt verbaasd was door haar vaardigheden, haar trappen naar achter gericht op zijn edele delen die hij wist te ontwijken, haar ellebogen die ze op gevoelige plekken nijdig met al haar kracht naar achter duwde en zelfs haar hoofd gebruikte die, doordat ze iets kleiner was, net niet tegen zijn neus maar kin kwam. Ze gebruikte alles om uit zijn greep te raken. En ze had blijkbaar nog een mes, want hij voelde iets in zijn zij steken. Bij Domus, wat een vechter! Hij greep snel haar polsen, boog haar armen naar achter en omhoog zodat ze naar voren kromde en op haar knieën ging. Het mes viel uit haar handen. Haar hoofd liet ze even zakken van de pijn, want Sinder hield haar zo ongemakkelijk pijnlijk beet, als hij iets verder ging zou hij haar armen kunnen breken of uit de kom kunnen trekken. Ze gaf zich over, leek het.

“Alsjeblieft,” zei ze een beetje ademloos. “Je doet me pijn.”

Sinder liet zijn pijnlijke greep ietsje varen en toen het leek dat ze geen weerstand meer zou bieden liet hij haar verder los. Ze wervelde werkelijk meteen om en keek hem aan, in een gevechtshouding. Hij moest haar bewonderen, ze gaf niet op! Ze stond klaar om hem aan te vallen!

Hij keek haar koel aan, ze zou hem niet ontkomen, wat ze ook verzon. Want dat ze onberekenbaar was en totaal niet bang was hem wel duidelijk. Misschien wel roekeloos want er waren er niet veel die tegen een Felin opgewassen waren. Besepte ze dat eigenlijk wel?

“Denk maar niet dat je me ontkomt, meisje,” zei hij haar.

Ze stonden niet ver van elkaar af en ze keek hem aan op een berekende manier, ze woog haar kansen. Liep een paar passen achteruit en hij begreep dat ze nog een keer de sprong zou durven wagen. Ongelooflijk! Ze zou gewoon over zijn terras de zee in springen. Hij zag het haar gewoon doen. Die vastberadenheid stond in haar ogen. Kattenogen. Heel lichtgrijs met een donkere rand eromheen. In een mooi gezicht trouwens, lange wimpers, zwarte wenkbrauwen, zwart haar, volle lippen, fijn neusje.

Kattenogen! Precies zoals zijn dromen. Het kan toch niet waar zijn! schoot het door zijn hoofd en tegelijkertijd met de snelheid die de Felin nu eenmaal hadden, greep hij haar. Ze was geen partij voor hem, maar hij moest het haar nageven, ze probeerde wel. Hij gaf een ruk aan haar arm, draaide haar met haar rug naar zich toe in een ijzeren greep. Zijn arm om haar middel en een hand op haar keel, de druk hoog om haar eronder te houden. Hij had genoeg van haar verzet. Zijn hand op haar keel en daardoor op haar ketting, bracht een plotselinge verandering in haar teweeg. Ze bevroor. Hij merkte het meteen, zijn hand op haar keel, op haar ketting deed het. De ketting om haar hals lichtte op en toen hij de druk op haar ketting verhoogde kreunde ze.

“Nee, alsjeblieft.” Het kwam er pijnlijk uit.

Bij Domus, dacht Sinder, wat was hier aan de hand? Hoe kwam het dat zijn kracht niet werkte op haar? Dat zijn hand op die ketting iets bij haar veroorzaakte, pijn? Hij haalde zijn hand weg en zag bloed op zijn hand, draaide haar om en ze stond onzeker op haar benen nu, de ketting leek te bloeden. Hij keek er verwonderd naar. Er stonden tranen in haar ogen. Hij had haar werkelijk behoorlijk pijn gedaan blijkbaar.

De ketting! Pijn! Bloed! Domus, hij had alle bewijzen in zijn handen en voelde niet dat dit zijn felagi was?

Hij hield haar bij haar bovenarmen vast en zei: “Nou blijf je rustig, straatkat, want als ik je loslaat en je gaat weer tekeer grijp ik je opnieuw bij je keel, want dat schijnt effect op je te hebben. Je bent vaardig, dat zal ik niet ontkennen, maar tegen een Felin ben je niet opgewassen, dus geef je over of ervaar de consequenties.” Hij hoorde haar snelle ademhaling, hoorde haar bijna denken en ze knikte licht, sloeg haar ogen neer. Ze liet zich door hem zijn kamer binnentrekken. Hij zette haar op de bank, pakte ergens touw vandaan en bond haar polsen en enkels. Ze liet het gelaten toe. Hij nam geen risico, ze had hem wel laten zien dat ze zich kon verdedigen. Hij waardeerde het mooie lijf, strak in haar broek en tuniek, dat niet veel aan de verbeelding over liet en keek naar de ketting om haar nek. Deze gaf een beetje licht. Zou die ketting? Hij probeerde nog een keer zijn kracht op haar en zag toen de ketting extra oplichten. Die ketting hield het tegen! Hij

wist het zeker. En misschien hield die ook nog wel meer tegen. Het gevoel dat je meteen wist dat het je felagi was? Dit vechtersbaasje, deze straatkat? Hij ging naast haar zitten, greep haar vlecht, krulde zijn hand eromheen om haar hoofd achterover te trekken en goed zicht op de ketting te hebben, te voelen wat er speelde. Haar gebonden handen kwamen meteen in een angstig protest omhoog, probeerde hem af te weren.

“Nee! Niet doen!”

Haar kreet was behoorlijk wanhopig, in tegenstelling tot haar vechtlust. Er was duidelijk iets mis.

“Die ketting houdt mijn kracht tegen,” zei Sinder koel en weerde haar gebonden handen af. Maar de ketting zat te strak. Te strak constateerde hij. Er stonden nog opgedroogde bloeddruppels op haar hals.

“Nee, nee, alsjeblieft. Je kan die ketting er niet af krijgen en als je hem breekt dan betekent dat mijn dood.”

Ze keek hem wanhopig aan. “Alsjeblieft,” zei ze nogmaals, pleitte met haar ogen naar hem.

Hij liet los, ook haar vlecht en was bijzonder geïntregerd.

“Je kan die ketting niet afdoen?” vroeg hij haar.

Ze schudde verdrietig haar hoofd.

“Hoezo niet?”

“Dat kan alleen mijn eigenaar,” zei ze en keek hem met een pijnlijke blik aan. Ze schaamde zich.

Eigenaar? Dacht hij. Ze is iemands bezit? Bestond dat in Soutend?

“Je hebt een eigenaar? Je bent iemands bezit?” Hij was verbaasd dacht ze. Nou, dan kende hij zijn stad niet erg goed.

“En waarom houdt die mijn kracht tegen?” Hij was duidelijk geïrriteerd, bevreemd dat dat kon.

“Zodat ik meer kans heb om ongemerkt hierbinnen te komen,” zei ze naar waarheid.

“Om wat te doen?” maar hij wist het antwoord natuurlijk al.

Het duurde even voordat ze antwoorde, keek hem niet aan toen ze zei: “Om te stelen.” Een wenkbrauw ging omhoog bij Sinder.

“Om wat te stelen?”

Ze zweeg en hij greep haar kin en liet haar hem aankijken, zijn greep hard. Onwillig zei ze: “Voorwerpen met edelstenen. Jullie staan erom bekend en ze zijn een vermogen waard.”

Sinder stond op en ging tegenover haar zitten. Hij zei niets, bekeek haar met een broeierige blik, wat haar angstig maakte. Die dolk die hij zomaar wegtikte, die snelheid en die enorme kracht. Ze was er nog overweldigd door. Die hand op haar keel, hard, maar niet wetende dat de kracht op haar

ketting niet zo hoog hoefde te zijn om haar te laten bloeden. Hij had meteen haar zwakste punt te pakken gehad. Felin stonden om hun vaardigheden bekend maar om het ook mee te maken was indrukwekkend en angstaanjagend. Ze voelde zich klein en onmachtig, hoe ze zich ook had proberen te weren. Precies zoals hij zei tegen haar, met die sexy hese stem, was ze niet tegen een Felin opgewassen. Ze ging op een verdedigende toon verder: “Ik ben gedwongen door mijn eigenaar. Ik moest iets van waarde meenemen, alleen hier in het paleis zijn er zaken te stelen die hij wil hebben.”

Sinder vond het nog steeds ongelooflijk dat deze jonge vrouw degene was die binnen dit paleis aan het stelen was. Dat ze binnen kon komen, op een manier die een Felin zelf niet eens zou wagen, die klim vanaf die glibberende rand. En die sprong die ze zo zou hebben genomen over zijn terras de zee in! Alleen om te ontkomen. Het moest op leven en dood zijn voor haar, als je zulke gevaarlijke sprongen zelfs maar *dacht* te nemen. Wanhopig bijna, dacht hij. Met die ketting werd zijn kracht tegengehouden. En waarschijnlijk nog meer. Magie zat in de lucht. De signalen die hij van haar had doorgekregen begonnen vorm te krijgen. Als dievegge ben je constant in gevaar, had je overwinningen, spanning, en de druk op die ketting bezorgde haar bloed. Pijn. Domus, wat was hier aan de hand? Waarom voelde hij het niet?

Hij zei tegen haar: “Jij bent hier al vaker geweest.” Hij zag verassing in haar ogen. Ze had niet gedacht dat hij dat zou zeggen. Dat ze haar hadden opgewacht. De bespreking van afgelopen keer met zijn Elite had resultaat opgeleverd. Ze hadden redelijk snel een feest georganiseerd en er nogal duidelijk ruchtbaarheid aan gegeven dat ze er vanavond niet zouden zijn. Sinder was nieuwsgierig geweest en hij en Emir waren achtergebleven. Ze knikte en sloeg haar ogen neer.

“Wel, wie had dat gedacht, een straatkat met twijfelachtige kwaliteiten hier in het paleis. Ik geef het je na, je durft wel en wat ik heb kunnen zien kan je behoorlijk je mannetje staan.”

“Ik moet wel,” zei ze.

“En wat kan die ketting nog meer? Want hij kan niet af, dus er zit meer achter dan dat die onze kracht tegenhoudt.”

Ze was nog steeds onwillig, wilde hem niet graag iets meer vertellen. Dat begreep hij wel, maar zijn blik op haar deed haar hart sneller kloppen, van angst en nog iets anders, opwindend, ze kon het niet plaatsen. Die azuurblauwe ogen waren koel maar ook onderzoekend, alsof hij bij haar iets wilde ontdekken. Deze Felin die ze bekeek kende ze alleen van de verhalen. De Natwa met het litteken en de witte strook in zijn golvende haren die

begon aan de kant waar zijn litteken liep, ontstaan door het verlies van zijn vrouw en zoon waar hij blijkbaar zielsveel van had gehouden. Een liefdesverhaal dat menig meisjes hart sneller deed kloppen. Maar nu Eliza hem zag, zag ze een harde man voor zich. Misschien met een ondertoon van verdriet en gevoel inderdaad, maar hij zag er heel streng en koel uit, ongenaakbaar.

“Alleen mijn eigenaar kan hem afdoen.”

Sinder werd ongeduldig. Ze was in verzet, onwillig en niet onder de indruk blijkbaar van wie ze voor zich had. Of ze wist het niet, maar door zijn dwingende blik vertelde ze toch verder. “Maar dat doet hij niet, nooit.” Het klonk verdrietig. “Hij kan alles met me doen wat hij wil met die ketting.”

Sinder vond het ongelooflijk. Kon iemand haar alles laten doen met die ketting? Wat gebeurde hier? Waarom had zij die ketting om? Vragen schoten door zijn hoofd.

“Waarom heb je die ketting om?”

“Ik ben hem heel veel geld schuldig.” Ze zuchtte gelaten, ze was betrapt, het ergste wat haar kon overkomen. Wat te doen?

“Inmiddels ben je mij heel wat geld schuldig met wat je allemaal gestolen hebt,” zei Sinder haar. “Dus hoe gaan we dat oplossen?”

Ze keek van hem weg. Hij streek even door zijn haar. Hij moest hier over nadenken. Domus, als zij zijn felagi was, hoe ging hij hier dan mee om?

“Het is laat, dus we gaan dit morgen verder bespreken. Voor nu sluit ik je op.” Hij maakte de boeien om haar enkels los, die bij haar polsen liet hij zitten. Hij greep haar arm maar ze protesteerde wanhopig bijna. “Nee, alsjeblieft, dat kan niet, hij verwacht me terug.”

“Dat begrijp ik,” zei Sinder, “maar je bent betrapt, daar houdt hij toch ook wel rekening mee neem ik aan?”

“Ik ben nog nooit gepakt,” zei ze naar waarheid.

“Eens is de eerste keer.” Hij begreep niet wat er toch aan de hand was.

“Ik *moet* terug!” zei ze en ze probeerde uit zijn grip te komen, maar hij was als een stalen band.

“*Moet?*” Sinder keek haar koel aan.

“Hij zal me pijn doen als ik niet terugkom, als hij wil, kan hij me doden, ook op deze afstand.”

Sinder keek verbaasd. “Is die ketting zo krachtig? Wie heeft die in Domus naam gemaakt?”

Ze zei zacht: “Een magiër, Galbon.”

Sinder stond als door de bliksem getroffen stil. Zweeg. Galbon! Waarom verbaasde hem dat eigenlijk niet? Dit hele verhaal en die verdraaide ketting, het noemen van Galbon, het niet voelen dat ze zijn felagi was? Alles

zorgde ervoor dat hij het fijne hiervan moest weten en die ketting van haar hals krijgen.

Op een toon niet hoorbaar voor anderen dan de Felin float hij, het leek op een lichte glimlach met iets opgetrokken lippen. Eliza hoorde het zachtjes, maar schrok toch toen er opeens een andere Felin kwam binnenlopen. Een donkere, kleine, pezige man.

“Emir,” zei Sinder. “We hebben onze dief.”

Eliza keek vreemd op. Ze verwachten haar? Ze wisten dat er een handlanger tussen de wachten was. Daarom waren ze aanwezig! Collin had gezegd dat er geen Felin zou zijn! Collin zijn handlanger had valse informatie gekregen. Dit was vooropgezet. Ze had geen kans gehad.

Emir keek verassend, zag Eliza staan met gebonden polsen.

“Zij?” en keek verbaasd naar Sinder. Die knikte, “Ja, geloof het of niet. Een waaghals van de eerste orde. Bewonderenswaardig eigenlijk.” Hij keek daarbij Eliza even aan. Een boze blik kon hij krijgen. Hij glimlachte licht, wat een vechter was deze straatkat, dacht hij. En *heel* aantrekkelijk.

“Hoe is die hier gekomen dan?” Emir’s nieuwsgierigheid was gewekt.

Sinder bewog zijn hoofd richting zijn terras. “Hoge muren beklommen denk ik en dan vanaf de rand met een touw het terras op, deuren opengemaakt en toen naar binnen.”

Emir float waardierend. Mm dacht Eliza, ze mochten het dan bewonderen wat ze had gedaan, voor haar was het nu over. Voorgoed. Ze zuchtte.

“Beetje jammer voor haar dat jij er nu net was.” Emir grijnsde. Het was allemaal gepland, maar ze hadden toch bewondering voor deze dief.

“Ik heb mezelf nog behoorlijk moeten verweren. Ze heeft zelfs een mes in me gestoken, een zeer gewelddadige straatkat hebben we hier.”

Emir glimlachte, hield net zoals Sinder wel van een dame die zich liet gelden, maar zag een vreemde blik bij Sinder.

“Wil je haar zo naar de naar de torenkamer brengen en haar daar opsluiten.”

Eliza protesteerde wanhopig toen Emir haar wilde overpakken van Sinder. Ze keek Sinder wanhopig aan. “Ik moet terug, je kan me niet hier laten. Hij zal me doden.”

“Dat zal hij niet.” Hij zei het zo zeker tegen haar, wat ging hij doen?

“Heeft die ketting nog een sleutel of zoiets?” vroeg hij haar. “Waar bestuurt hij het mee?”

Ze antwoordde naar waarheid: “Hij heeft een tweede ketting, en alles wat hij daarmee doet voel ik met deze om mijn nek.”

Wat een wreedheid dacht Sinder, hoe is het mogelijk dat dat bestaat!

“En je weet waar die andere ketting is?”

Ze knikte. “Om zijn nek.”

“Ah,” zei Sinder en dacht tja, dat is wel een tegenvaller, maar te verwachten.

“Waar kan ik die man vinden? Naam?”

“Collin, in het smokkelkwartier, vlak bij het water, naast de Rode vrouw,” zei ze gelaten.

“De Rode Vrouw?” vroeg hij en hij dacht: daar heb ik nooit van gehoord, maar het smokkelkwartier kende hij eigenlijk ook niet echt.

“Een bordeel,” ze zei het met tegenzin.

Ja, dacht hij, natuurlijk en rolde bijna met zijn ogen. Domus, zijn felagi uit het smokkelkwartier, naast een bordeel. En wat was zij? Een hoertje? Zoals ze eruitzag leek het wel zo. Die kleding zo strak om haar heen, onbeschaamd. Wat hadden de goden met hem voor? Hij vroeg verder. “En die Collin? Handlangers? Klein? Groot? Hoe ziet hij eruit?”

Ze antwoordde: “Groot, blond, koude blauwe ogen.” Waarom zei ze dat eigenlijk? Wat kon de Natwa dat schelen. Maar het was waar dat Collin aantrekkelijk was, al was hij veelal wreed tegen haar. Deze man voor haar vond ze nog veel aantrekkelijker, maar de uitstraling die hij had beangstigde haar en wat ze net even had meegemaakt was angstaanjagend geweest. Zijn kracht overweldigde haar. Die blik van hem liet haar hart in haar keel kloppen.

“Vanavond is hij thuis, hij verwacht me terug,” zei ze hem nog steeds een beetje smekend naar hem kijkend, hopen de dat hij haar zou laten gaan. Maar dat ging natuurlijk niet gebeuren, hij had haar al overgedragen aan de kleinere Felin die net iets groter was dan zij. Maar ze voelde dat ook die Felin krachtig was. Het straalde van deze mannen af.

Het smokkelkwartier dacht Sinder. Tja, daar hadden ze het over gehad. Dago's terrein. Nu ze was gepakt konden ze daar misschien iets mee. Misschien achterhalen waar die edelstenen verhandeld werden. Ze was de schakel tussen de dievenbende. Nu werd hij geconfronteerd met een wrede ketting met magische krachten. Magische krachten die Galbon om haar hals had gedaan.

“Ben je verkocht aan die Collin? Of altijd al van hem geweest?” vroeg hij haar.

Ze knikte. Prachtig die ogen van haar, dacht hij, dat figuur. Hij zuchtte inwendig, waarom ging het bij hem altijd allemaal met obstakels?

“Verkocht aan hem toen ik dertien was,” zei ze hem.

“Zou hij je weer verkopen denk je?” Waarom vroeg hij dat eigenlijk? Ze was nu zijn gevangene, ze had gestolen, die Collin kon helemaal geen claim meer op haar leggen. Ze was al van hem.

“Verkopen? Waarom vraag je dat? Ga je me kopen?” Er klonk iets van vertwijfeling, van een kleine hoop, maar ook angst. Hij keek haar een beetje triest aan. Ze vond het niet eens een rare vraag zag hij ook.

“Niet nodig straatkat,” zei hij nuchter, zijn stem zacht. “Je bent op heterdaad betrapt, dus mijn gevangene. Hij zou me eigenlijk moeten betalen voor wat je me allemaal gestolen hebt.”

Waarom was hij zo hard tegen haar? Zijn felagi! Hij zou haar moeten beschermen, liefhebben.

Ze zei hem: “Jij kan me kapot maken en hij ook. Dus doe wat je niet laten kunt.” Ze sloeg haar ogen neer, gaf zich nu duidelijk over. Hij wilde haar eigenlijk in zijn armen nemen, het klonk zo...hartverscheurend, maar merkte ook dat ze zich wapende, een schild om zich heen optrok. Ze was inderdaad overgeleverd aan hem of aan die Collin.

Sinder knikte naar Emir. “Breng haar naar boven en barricadeer de deur want ze weet hoe ze een slot moet openkrijgen. Ik ga Yusuf en Hamir halen. We hebben wat te doen.”

Sinder stopte nog even. “Hoe heet je eigenlijk?” vroeg hij haar.

“Eliza.” Haar stem zacht en verslagen.

<Hoofdstuk 5>

Sinder, Emir, Hamir en Yusuf liepen in de voor hen onbekende straten. Dern, één van de informanten van Dago voor deze wijk, liep mee. Die kende de weg. Hij wist ook waar de Rode Vrouw was. De straten waren kronkelig en je rook het water, de wijk lag eraan. Logisch, dan konden ze makkelijk via boten de smokkelwaar vervoeren. Kleine houten vlonders lagen langs de kanten aan het water. Dit was niet de officiële haven, maar er was genoeg kade om je bootje aan te leggen. Sinder was verbaasd dat hij zijn stad hier helemaal niet kende. De wijk voelde ook niet zo prettig aan. Af en toe zag je een hoofd, of een paar man, want het was nog zeer vroeg, midden in de nacht. Natuurlijk waren er maar weinig op straat. Degenen die ze zagen, ogenschijnlijk onschuldig lijkende jongelui, bekeken de Felin met argwaan. Er zat een dreiging in hun houding. Er was duidelijk een groep die de wijk bewaakte. Wat deden de Felin hier, die opeens in hun wijk liepen, leken die blikken te zeggen. De Felin hoorden fluiten, waarschuwingssignalen klinken. Ze wisten dat ze in de gaten werden gehouden. Ogen op hun gericht waren. Waarschijnlijk was inmiddels zelfs bekend dat de Natwa van de Felin in hun wijk liep, want Sinder was berucht en beroemd. Alhoewel de Felin er uitzagen als gewone mensen, ze hadden toch wel een specifiek uiterlijk en als je bij ze in de buurt kwam, voelde je hun kracht. Ze waren wat dat betreft er wel uit te pikken.

De Rode Vrouw lag aan een straat aan de kade. Het huis ernaast was groter dan Sinder had verwacht. Waarschijnlijk woonde niet alleen die Collin en Eliza daar, vermoedde hij. Vlakbij het huis beraadden ze even wat te doen. Sinder en Emir besloten eerst het bordeel in te gaan. Misschien hield die Collin zich daar wel op en hoefden ze niet het hele huis door te zoeken. De rest bleef achter, op de uitkijk. De bel klonk bescheiden toen ze de deur opendeden. Er was veel velours en rood en diffuus licht. Een dame, zwaar opgemaakt, haar mooiste jaren achter de rug, liep hen tegemoet. Waarschijnlijk de madame.

Ze kregen nieuwsgierige blikken van de vrouwen in de ontvangstkamer. Felin kwamen hier niet, al was het alleen maar omdat het nogal uit de buurt was waar ze zich over het algemeen op hielden in de stad. Er waren andere huizen van plezier, meer onderlegd, niet zo vunzig en ordinair. Felin hielden van een bepaalde standaard, exclusiviteit. Dit was voor de gewone mens. En zij waren niet gewoon.

“Heren! Wat een onverwachte eer! Felin in ons huis en de Natwa nog wel!” Ze keek Sinder met een niet te mis te verstane blik aan. Hij keek haar koel

aan maar ze ging onverstoorbaar verder. “Wat brengt u naar ons huis op dit late uur?”

Sinder liet zijn charmante kant zien en nam de hand van de madame en kustte die. Hij hield even haar hand vast, keek erover heen in haar ogen en vroeg: “Informatie?”

Emir hield een kleine beurs omhoog. Dat gaf haar meteen een andere houding. Ze bekeek ze van top tot teen met een waarderende blik en zuchtte wat teleurgesteld. Informatie. Haar blik op de beurs. Greep die. “Natuurlijk,” zei ze wat nuchterder. “Daarvoor komt u ook bij het juiste adres. Kom, dan gaan we even privé zitten.”

Ze leidde Sinder en Emir naar een kamer, duidelijk een kamer waar, of de keuze van de meisjes werd gemaakt, of om te overleggen. Weelderig aangekleed, allemaal zacht pluche en velours, tapijten op de vloer waar je inzakte. Ze werden op fluwelen stoelen gezet en Sinder en Emir keken om zich heen. Ze kregen wijn in hun handen en de madame proostte op ze.

“Heren,” zei ze, “wat kan ik voor de Natwa van Perion betekenen?”

“Ik wil wat informatie over uw buurman, Collin.” Sinder viel meteen met de deur in huis.

De madame trok een wenkbrauw op. “Onze uitsmijter?”

“Hij is uw uitsmijter? “Sinder dacht, aha, dus inderdaad geen klein mannetje. Iemand die zich niet zomaar gewonnen geeft. Een vechter die niet voor niks voor een huis zoals dit staat. Maar een grote blonde man zoals Eliza had gezegd, was hem niet opgevallen. Misschien aan de achterkant? Voor de ingang had ook niemand gestaan.

“Hij heeft geen dienst vandaag?”

“Nee, Ron is er vandaag, maar toevallig even weg. Misschien zit hij wel hiernaast bij Collin. We kunnen hem zo roepen, er is een tussendeur.”

“Collin woont hiernaast alleen?”

De madame lachte. “Oh nee, Collin heeft een eigen imperium. Handel zullen we maar zeggen,” ze knipoogde naar hem. “Eerlijke handel hoor,” haastte ze zich om te zeggen, maar Sinder en Emir begrepen wel dat er een illegaal randje aan zat, “...maar hij heeft er heel wat voor hem werken. En zijn altijd wel een paar man bij hem.”

“Ook een jongedame?” vroeg Sinder haar.

Haar ogen lichtten op. “Eliza? Ja, ze is zijn top dame, beschermd haar op alle fronten, maar, ik mag het natuurlijk niet zeggen,” ze boog zich een beetje naar hem toe, ging zachter praten. “Hij is altijd zo verdomde hard tegen haar, beetje haat-liefdeverhouding zal ik maar zeggen. Zij weet hem altijd tot het uiterste te drijven blijikbaar. Daarom moet ze het nogal eens ontgelden.”

“Maar ze is van hem, ze hebben een relatie?” Sinder vroeg het met tegenzin. Hij hoopte dat het niet zo was, ondanks dat hij niet voelde dat Eliza zijn felagi was. Zij moest het zijn, dacht hij en als zij van die Collin was... Dat voelde niet goed bij hem.

“Oh nee, ze is van hem inderdaad, maar niet zo. Collin raakt haar wel aan, maar nooit ...” ze liet haar antwoord in de lucht hangen. Ze begrepen wel wat ze bedoelde. “Nooit begrepen waarom niet.” Ze zei het met een veel betekende blik. “Er is iets wat hem tegenhoudt. Altijd vreemd gevonden, ze is een mooie jongedame. Ze is verboden terrein en iedereen weet dat. Hij zorgt juist dat niemand haar aanraakt. Hij is hier de Natwa zullen we maar zeggen in dit district. Daarom ook een goede uitsmijter hier. Niemand komt langs hem of durft hem dwars te zitten. Als hij zijn gezicht maar laat zien, binden ze al in. Goed voor onze handel, dan blijven ze ongeschonden begrijpt u?”

Sinder trok een wenkbrauw op. Waarom mocht niemand haar aanraken? Wat zat daarachter? Die ketting weer?

De madam ging verder. “Ik wilde haar wel graag hier, maar dat wil hij dan weer niet. Rare verhouding hebben die twee. Nooit mijn vinger achter kunnen krijgen.”

Gelukkig geen hoertje dus, concludeerde Sinder en haalde diep adem, dat had hij toch niet fijn gevonden, hoe ze er ook niets aan had kunnen doen. Maar ongeschonden? Dat was twijfelachtig dacht hij. Het klonk zo, maar duidelijk was het niet.

“En die ketting om haar hals, weet u iets daarvan?”

“Nee, nou ja, niet echt. Het lijkt of Collin de macht over haar heeft met die ketting en hij laat haar nogal eens bloeden. Daarin is hij wreed, die Collin. Er schijnt een vloek op haar te zitten, vandaar die ketting. Meer weet ik er eigenlijk niet van.” Ze ging weer rechterop zitten. “Maar zoals gezegd, als uitsmijter een hele goede. En tja, je kan je niet bemoeien met andermans relatie nietwaar? Zeker niet zo’n man als Collin. God verhoede dat hij kwaad op je wordt. Ik houd me daarom ook liever afzijdig.”

Sinder werd woest op wat hij hoorde over Collin tegenover Eliza. Hoe kon zo’n man dat een vrouw aan doen. Ongeacht wie ze was? Wreed inderdaad. Hoe fout ze zelf ook was. Ze verdiende ondanks alles beter. Hij wilde Eliza helpen om van die ketting af te komen. Maar het mysterie eromheen was niet duidelijk, te veel vragen riep het op, een vloek?

“Weet u op dit moment hoeveel er hiernaast aanwezig zijn?”

Ze keek Sinder en Emir vreemd aan. “U moet bij Collin zijn? Ik kan wel even naar hem toelopen en vragen of hij even hier komt.”

Sinder en Emir keken even naar elkaar.

“Wilt u dat? Dat zou erg aardig zijn.”

Maar Collin kwam niet. Madame die hem zei dat de Natwa en nog een Felin hiernaast waren, deed meteen al zijn alarmbellen afgaan. Eliza! Dacht hij. Ze is betrapt in het paleis en ze kwamen hem halen. Hij vluchtte achterom door de smalle straten en voordat Sinder en de andere Felin erachter kwamen dat hij was weggevlucht, was hij al vele straten verder.

Godsamme! dacht Sinder. Niet zoals gepland. Het zou ook iets te gemakkelijk zijn geweest. Die Collin voelde natuurlijk meteen onraad. Ze verzamelden snel en de Felin verspreidden zich over de wijk. Zo snel als zij waren kon geen mens tegenop. Voor hij het wist was hij omsingeld. Omdat het nog zo vroeg was en er niet veel mensen op straat waren, konden ze hem al gauw horen. Hun exceptionele gehoor hielp hen daarbij. Collin had nog nooit met Felin gevochten en kon zeker zijn mannetje staan, maar tegen vijf man was hij niet opgewassen. Hij stond in gevechtshouding toen ze op hem afkwamen. Een grote bulk van een man.

“Niet een erg eerlijk gevecht, vijf Felin tegen een mens,” gromde hij ze toe en Sinder gaf een teken. Allen deden een stap opzij.

“Vecht dan maar tegen mij,” zei Sinder hem, “kijken of je dat wint.”

Sinder kwam er zeker niet ongeschonden uit, want de man was ondanks zijn grootte snel en zeker krachtig, maar geen partij voor Sinder, wat Collin niet voor mogelijk achtte, want die Natwa zag er niet zo krachtig uit en groot als hijzelf. Hij bleek een onmogelijk te nemen vesting. Elke slag die hij gaf leek op een muur terecht te komen, een mes leek hem niets te deren, zijn slagen leken wel niet terecht te komen. Die man was zo *snel*. Beangstigend snel en toen Sinder hem met zijn lichaam tegen de muur hield met een mes op zijn keel, tegen hem op moest kijken, begreep hij toch dat hier niet van te winnen was. Die Felin waren inderdaad onverslaanbaar. Hij kende de verhalen van de soldaten, van de geruchten die de stad rondgingen maar wilde het nooit echt geloven.

“Je kan dit niet winnen, sterfelijke, geef je over, je bent de Felin wat schuldig,” siste Sinder hem toe. Collin staakte zijn pogingen. Hij werd geboeid en in de kleine wagen gehesen die ze hadden meegenomen. Hamir nam de teugels en Yusuf ging met hem mee. De anderen renden zelf weer terug naar het paleis. Ze waren er eerder dan de kar aankwam en Sinder stuurde Collin naar een kerker waar hij kon afkoelen, maar eerst eiste hij de ketting op die om zijn hals zat.

“Ik geef die niet af. Die is van mij, is ...mij dierbaar,” niet goed wetende wat hij daarover eigenlijk moest zeggen. En dierbaar was de ketting; hij bestuurde Eliza daarmee. Hij wilde de ketting niet afgeven. Maar hij voelde dat deze Felin voor zich, de Natwa, hem dwong dat te doen. Zijn hand leek

wel gestuurd te worden naar zijn hals waar deze om hing en alhoewel hij zich ertegen probeerde te verzetten haalde hij de ketting van zijn hals af en gaf deze aan Sinder. Zijn grip op Eliza daarmee verliezend. Zijn bezit. Hij gromde inwendig. Hoe kwam het dat deze Felin voor zich dat zomaar kon doen? Hij voelde zich machteloos, als een marionet. Zijn protest had geen zin, zijn handen handelden zonder dat hij het zelf wilde. Het leek wel even dat zijn geest los stond van zijn fysiek. Wat Collin niet wist was dat Sinder zijn manipulatieve kracht gebruikte. Hij had dat samen met Dago, andere Felin konden dit niet. Daardoor werd Collin eenvoudig gedwongen om de ketting af te doen. Onder protest, maar hij deed het. Tot nader order hield Sinder de ketting zelf. Hij moest nadenken.

<Hoofdstuk 6>

Sinder ging de volgende ochtend vroeg naar zijn werkkamer. Hij liet een bediende zijn Arepa halen. Niet veel later liep Dago zijn kamer binnen. Sinder wees de stoel tegenover hem aan.

“Ik hoorde dat je resultaat had gisternacht met de dievegge? Een vrouw blijkt? En ze is via dit terras binnengekomen?”

Sinder glimlachte. Hier in het paleis bleef niet snel iets geheim. Hij stond op en liep naar de terrasdeuren, deed die open en gebaarde Dago mee te lopen.

Toen ze op het terras stonden liep Sinder naar het uiterste punt links langs de muur van het terras en keek over de rand.

“Kijk,” wees hij Dago naar de rand een stuk onder het terras en de hoge muur die naar de kantelen liep. “Ik heb vanmorgen vroeg onderzoek gedaan en erachter gekomen hoe ze het heeft gedaan. Dat we het allemaal niet hebben ontdekt zegt ook wat van onze wacht. Slordig. En we weten nog niet wie van de wacht de handlanger is van de smokkelaars zodat ze wisten dat we er niet waren.”

Dago knikte nadenkend.

Sinder ging verder, wees. “Helemaal bij het uiteinde van de ingang waar het meestal donker is zaten allemaal haken in de muur, daarna kom je op de uitkijkrand van het paleis, als je dan langs die rand loopt tot het einde, kan je je laten zakken naar deze glibberige rand hieronder, touw over de balustrade en binnen ben je.”

Dago keek verwonderd naar de route, voor zover die van hier zichtbaar was. Keek naar de klotsende golven onder het terras. Floot bewonderend. “Dat zou ik niet eens wagen. Beetje levensmoe die dame?”

Sinder kon ook nog steeds niet zijn verbazing onderdrukken. “Zoiets ja, ze wist langs me te komen want ze wilde daadwerkelijk over het terras de zee inspringen om te ontvluchten.” Hij schudde nog zijn hoofd in verbazing. “Ongelooflijk.”

“Over het terras de zee in? Had ze dat overleefd?” Dago keek over het terras naar de zee onder hen.

“Mm, twijfelachtig,” zei Sinder. “Er zijn rotsen hieronder, maar ze had het gedaan, had ik haar niet tegengehouden. Ik zag het in die kattenogen van haar.”

“Kattenogen?” zei Dago, zijn ogen lichten op. “Je bedoelt?” Zijn stem klonk hoopvol.

Sinder knikte. "Ja, kattenogen, dat zal je straks wel zien. Ik ga straks naar de rechtszaal, ik wil dat je erbij bent. We hebben hier niet alleen met een diefstal te maken."

"Oh?" zei Dago verbaasd. "Ze is je felagi? Waarover je sprak? Kattenogen?"

"Ik weet het niet Dago, er speelt meer, maar alle signalen wijzen erop, alleen ik *voel* het niet." Hij keek veelbetekenend naar Dago, zuchtte diep, het klonk vermoeid. "Klinkt je bekend?"

Dago keek met gefronste wenkbrauwen naar Sinder. "Dat meen je niet." Dit was serieus verontrustend. Hoe kan dat nou, dacht Dago. "Wat is hier nu aan de hand dan?"

"Wist ik dat maar," zei Sinder tegen Dago. "Dejavu? Er was bij mijn gevoelens over mijn felagi een blokkade. Dat zei ik nog tegen je. Daarom kon ik haar niet traceren. En nu hier?"

Dago schudde geïrriteerd zijn hoofd. "Er is ook altijd wat, als het jou aangaat."

Sinder voelde zich net zoals Dago geïrriteerd, een beetje nijdig zelfs, onmachtig. Het kon ook werkelijk nooit eens gewoon gaan. "Kom," zei hij, "we gaan naar de rechtszaal."

Onderweg sprak hij een wacht aan om Collin te laten halen. Sinder zocht ook even Emir op om die ook instructies te geven.